

СКАРЛЕТ

Книга втора
от Лунните хроники

Превод Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Scarlet*

Copyright © 2013 by Marissa Meyer

Превод Кристина Георгиева

Редактор Лиза Балтова

Коректор Сабина Георгиева

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013

ISBN 978-954-27-1053-0

КНИГА

първа

*Тя не знаеше, че вълкът е зъл,
и затова не се страхуваше от него.*

ГЛАВА

първа

СКАРЛЕТ СЕ СПУСКАШЕ КЪМ ЗАДНАТА УЛИЧКА НА ТАВЕР-
на „Рийо”, когато портскрийнът на седалката до нея извъня
и механичен глас изрече: „Съобщение от полицията в Тулуза,
отдел „Издирвания”. До мадмоазел Беноа.”

Сърцето ѝ подскочи и тя зави в последния момент, преди
корабът да е остъргал каменната стена отдясно, после пусна
спирачките и той спря ход напълно. Изключи мотора и грабна
захвърления на седалката портскрийн. Контролното табло в
кабината отрази бледосинята му светлина.

Бяха намерили нещо. Полицаяте сигурно бяха намерили
нещо.

– Приемай! – извика тя и стисна силно порта в ръцете си.

Но вместо видеовръзката, която очакваше с детектива,
натоварен със случая на баба ѝ, получи единствено няколко
кратки, делови изречения.

28 август 126 д.в.

**ОТНОСНО: Иск № А1600155819, подаден
на 11 август 126 д.в.**

С настоящето съобщение уведомяваме СКАРЛЕТ БЕНОВА, Рийо, Франция, ЕФ, че, считано от 15 часа и 42 минути на 28 август 126, издирването на изчезналото лице МИШЕЛ БЕНОВА, Рийо, Франция, ЕФ, се преустановява поради липса на доказателства за насилие или умишлено убийство. Хипотеза: Лицето е избягало по свое желание и/или е извършило самоубийство.

СЛУЧАЯТ СЕ ПРЕКРАТЯВА.

Благодарим ви, че използвахте нашите детективски услуги.

След съобщението се завъртя видеореклама, с която полицията напомняше на всички пилоти на корабите за доставки да не свалят предпазните колани, преди да са изключили моторите.

Скарлет впи очи в малкия екран, докато накрая думите не се размазаха в черно-бял вик и земята под кораба не изчезна. Пластмасовият панел на портскрийна изпука в пръстите ѝ, които се затягаха все повече и повече.

– Идиоти – процеди тя през зъби в празния кораб.

Думите „СЛУЧАЯТ СЕ ПРЕКРАТЯВА“ се изсмяха насреща ѝ.

Скарлет нададе гърлен вик и тресна с все сила порта в контролното табло – искаше да натроши на парчета и метала, и пластмасата, и жиците. Но и след трите удара екранът – едва ожулен – само примигна.

– Идиоти такива! – Тя запрати порта на пода пред седалката до нея, отпусна се тежко назад и опъна къдриците си като струни.

Коланите се впиваха в гърдите ѝ и изведнъж започнаха да я задушават. Тя откопча механизма и едновременно с това отвори вратата с ритник, като едва не се приземи по очи в сен-

честата уличка. Миризмата на мазнина и уиски от таверната я задави, когато си пое жадно въздух, мъчейки се да отрезви гнева си със здрава мисъл. Щеше да отиде до полицейския участък – сега беше станало късно, затова по-добре утре. Още призори. Щеше да бъде спокойна и разумна, щеше да им обясни защо предположенията им са погрешни. Щеше да ги убеди да отворят случая отново.

Скарлет прокара рязко чипа в китката си пред скенера до товарното отделение на кораба и вдигна капака по-силно, отколкото хидравликата позволяваше.

Щеше да каже на детектива, че не бива да спира издирването. Щеше да го накара да я изслуша. Щеше да го накара да проумее, че баба ѝ не е изчезнала по своя воля и положително не се е самоубила.

В багажника на кораба бяха натъпкани около половин дузина щайги, но Скарлет не ги забелязваше. Тя беше далеч от тук – в Тулуза, и планираше мислено разговора, призовавайки на помощ всичката си убедителност и цялата си способност да разсъждава логично.

Нещо се беше случило с баба ѝ. Нещо не беше наред и ако полицията спре да я издирва, Скарлет ще отиде в съда и няма да се откаже, докато не забранят и на последния тиквеник от техните детективи да работи повече, и...

Тя стисна силно по един домат във всяка ръка, завъртя се на пети и замери каменната стена. Доматите се размазаха, а сокът и семенцата опръскаха купчините боклук, който чакаше да замине за компактора.

Почувства се по-добре. Грабна още един домат и си представи как се опитва да обясни на детектива, че баба ѝ няма навика да изчезва така ненадейно, но той пак не ѝ вярва. Представи си как доматът изплесква самодоволното му малко...

Тъкмо когато и четвъртият домат бе заличен, една врата се отвори. Скарлет се пресягаше за нов домат, но в този миг не друг, а собственикът на таверната се облегна на дървената рамка. Тя замръзна. Слабото лице на Жил лъщеше. Очите му

обходиха стената на таверната и слюзестата оранжева цапаница, сътворена от Скарлет.

– Дано това не са моите домати.

Тя дръпна ръка от щайгата и я отри в мръсните си дънки. Лицето ѝ гореше, а пулсът ѝ биеше тежко и неравно.

Жил обърса потта от плешивата си глава и я стрелна с обичайния си свиреп поглед.

– Е?

– Не са твоите – промълви тя. И това беше истината – докато той плати, технически погледнато домати бяха нейни.

Той изръмжа.

– В такъв случай ще ти орежа само три униви за почистването на тази свинщина. Ако вече си свършила със стрелбата по мишената, може би ще благоволиш да ги внесеш вътре. От два дни сервирам увехнали марули.

И той се шумгуна обратно в ресторанта, без да затваря вратата. По уличката се разляха смях и шум от прибори – звуци съвсем обичайни и затова толкова по-странни.

Светът на Скарлет се сгромолясваше, но никоой не забелязваше това. Баба ѝ беше изчезнала, но никого не го беше грижа.

Скарлет се обърна към багажника, хвана двата края на щайгата с домати и зачака сърцето ѝ да спре да блъска в гърдите ѝ. Думите от съобщението все още бомбардираха съзнанието ѝ, но мислите ѝ бяха започнали да се проясняват. Първата вълна на агресията остана да гние при размазаните домати.

Щом успя да си поеме спокойно дъх, тя сложи щайгата върху червеникавите картофи и ги извади от кораба.

Редицата готвачи не ѝ обърна никакво внимание, докато отбягваше съскащите им тигани, за да стигне до склада. Там напъха щайгите по рафтовете, които бяха надписани с маркер, после изтрити, а сетне надписвани отново поне дужина пъти през годините.

– Bonjour, Скарлинг!

Скарлет повдигна косата от потния си врат и се извърна.

На вратата сияеща стоеше Емили, а в очите ѝ блестеше тайна. Но щом видя лицето на Скарлет, тя веднага се отдръпна назад.

– Какво...

– Не ми се говори. – Скарлет се плъзна край келнерката и се запъти обратно към кухнята, но Емили издаде пренебрежителен звук и заприпка подире ѝ.

– Че кой те кара да говориш? Аз само се радвам, че си дошла – каза тя и стисна Скарлет за лакътя. Двете излязоха отново на уличката. – Той се завърна. – Въпреки ангелските къдрици, които опасваха лицето ѝ, усмивката на Емили загатваше доста дяволити мисли.

Скарлет се отскубна, взе едно сандъче с пашърнак и репички и ги подаде на сервитърката. Не отвърна нищо – не бе в състояние дори да се поинтересува кой беше той и защо беше толкова важно, че се е завърнал.

– Чудесно – каза тя и взе да пълни една кошница с червен лук.

– Забравила си, нали? Хайде, Скар, спомни си – това е уличният боец, за когото ти разказвах онзи... о, дали пък това не беше София?

– Уличният боец?! – Скарлет стисна очи – челото ѝ започна да пулсира от главоболието. – Той ли, Ем?

– Не бъди такава. Той е мил! И тази седмица почти всеки ден е тук и винаги сяда на някоя от моите маси, което определено означава нещо, не мислиш ли? – Скарлет не отговори и момичето остави сандъчето на земята, за да извади от джоба на престилката си пакетче дъвки. – Много е тих. Не е като Ролан и шайката му. Мисля си, че е свенлив... и самотен. – Тя мушна една лентичка в устата си и предложи на Скарлет.

– Свенлив боец? – Скарлет отказа дъвката с жест. – Чувааш ли се какви ги приказваш?

– Трябва да го видиш, за да разбереш какво искам да кажа. Има едни очи, които просто... – Емили размаха ръка пред лицето си, сякаш беше слънчасала.

– Емили! – на вратата отново се бе появил Жил. – Стига си дрънкала, ами се хващай на работа. Чакай те на четвърта маса. – Той хвърли кръвнишки поглед на Скарлет – мълчаливо предупреждение, че ще ореже още униви от цената, ако продължава да разсейва работниците му. А после се вмъкна вътре, без да дочака отговор. Емили се оплези зад гърба му.

Скарлет подпря кошницата на хълбока си, затвори багажника и мина край келнерката.

– Той ли чака на четвърта маса?

– Не, той е на девета – измърмори Емили и вдигна зеленчуците от земята. Докато минаваха през запарената кухня, тя възкликна:

– О, как може да съм толкова глупава! Цяла седмица забравям да ти пратя съобщение, за да питам за grand-mère. Има ли нещо ново?

Скарлет стисна зъби, а в главата ѝ като стършели забръмчаха думите от съобщението. Случаят се прекратява.

– Нищо – отвърна тя и разговорът им се изгуби в хаоса от крясъците на готвачите, които си викаха един на друг през плота.

Емили отиде с нея до склада и стовари там сандъчето. Скарлет побърза да се заеме с нареждането на кошниците, преди момичето да ѝ е подхвърлило някоя и друга окуражителна дума.

– Не се тревожи, Скар. Ще се върне. – Каза Емили, както бе прието, и влезе обратно в таверната.

От толкова стискане челюстите на Скарлет започнаха да я болят. Хората говореха за изчезването на баба ѝ, сякаш беше котка, която се е изгубила, но щом огладнееше, щеше да намери пътя към дома. Не се тревожи. Ще се прибере.

Но вече две седмици бяха изминали, откакто баба ѝ я нямаше. Беше изчезнала, без да изпрати съобщение, без да се сбогува, без никакво предупреждение. Дори беше пропуснала осемнайсетия рожден ден на Скарлет, при все че седмица порано сама купи продуктите за любимата лимонова торта на

внучката си.

Ратаите не я бяха видели да заминава. Андроидните работници не бяха записали нищо подозрително. Беше оставила портскрийна си, но съхранените на него съобщения, календарът и архивът от нета не даваха никаква следа. Това, че беше тръгнала без него, също беше доста подозрително. Та днес хората носеха портовете навсякъде със себе си.

Но най-лошото не беше, че е оставила портскрийна си или че не е приготвила тортата.

Скарлет беше намерила идентификационния чип на баба си. Идентификационният ѝ чип! Увит в тензук на червени петна от кръвта и оставен като малък пакет върху кухненския плот.

По думите на детектива именно така постъпвали всички бегълци, които не желаели да бъдат заловени – изрязвали чиповете от ръцете си. Беше изрекъл думите, сякаш вече е разрешил загадката. Но Скарлет си помисли, че вероятно и за повечето похитители тази хитрост не бе никаква тайна.

ГЛАВА

Втора

ЗАД ПЛОТА С ТОПЛИТЕ ЗАЛИВКИ СКАРЛЕТ ЗАБЕЛЯЗА

Жил, който сипваше с черпака сос бешамел върху сандвич с шунка. Тя заобиколи от другата страна и викна, за да привлече вниманието му, но беше посрещната от раздразнението му.

– Свърших – рече тя също толкова навъсено. – Хайде, подпиши се, че си получил доставката.

До сандвича Жил наблъска една камара пържени картофи и плъзна чинията по металния плот към Скарлет.

– Занеси това на първа маса и докато се върнеш, аз ще съм оправил всичко.

– Жил – наежи се Скарлет, – аз не работя за теб.

– Благодаря се, че не те пращам с телена четка на улицата. – Той ѝ обърна гръб – от потта бялата му риза беше пожълтяла през годините.

Пръстите на Скарлет се свиха конвулсивно. Представи си как запраща сандвича в тила му, а после сравнява резултата с доматената пихтия отвън. Но строгото лице на баба ѝ бързо

проникна в съзнанието ѝ. Колко разочарована щеше да бъде, ако се прибереше у дома и откриеше, че в изблик на гняв Скарлет е загубила един от най-верните им клиенти.

Тя грабна чинията и гневно изхвърча от кухнята. Вратата едва се бе затворила зад гърба ѝ, когато един от келнерите насмалко не я отнесе. Таверна „Рийо“ беше неугледно място – подът лепнеше, масите и столовете бяха евтини и не си подхождаха, а въздухът беше напоен с мазнина. Но клюките и силният алкохол бяха любимите развлечения на хората от града и таверната винаги беше пълна – особено в неделните дни, когато ратаите от околността оставяха посевите си, без да ги наглеждат за цяло денонощие.

Докато Скарлет чакаше сред навалищата да се разчисти път, по който да мине, вниманието ѝ беше привлечено от трите нетскрийна над бара. Всички до един предаваха все същия репортаж, който от миналата вечер насам се въртеше по новините. Хората говореха само за едно – годишния бал на Източната република, на който почетен гост била лунната кралица и как едно момиче киборг успяло да проникне на празненството в двореца, разрушило няколко полилея и опитало да убие кралицата... а може би не нея, а новия император. Всеки си имаше своя версия. Статичното изображение на екрана показваше момичето в едър план – по лицето му имаше петна от кал, а няколко мокри кичура се бяха измъкнали от опашката. Пълна загадка бе как изобщо момичето е било допуснато на бала на благородниците.

– Защо ли не са я избавили от страданията ѝ, още щом е паднала по стълбите? – обади се Ролан, – един от редовните посетители в таверната, който имаше вид на човек, залепен на бара още от обяд. Той насочи пръст към екрана и се престори, че стреля. – Пръскам ѝ черепа с един куршум право в главата. Много ѝ здраве!

Сред постоянните посетители наблизко премина шепот на съгласие, а Скарлет изви очи от отвращение и се запровира сред множеството към първа маса.

Веднага разпозна красивия уличен боец на Емили – донякъде заради множеството белези и синини по смуглата му кожа, но най-вече защото беше единственият странник в таверната. След припадъците на Емили Скарлет не очакваше видът му да е толкова неугледен – сплъстените кичури на главата му стърчаха на всички страни, а едното му око беше посинено и подуто съвсем отскоро. Двата му крака подскачаха под масата, навити като на пружина.

Пред него имаше три празни чинии, опръскани тук-там с мазнина, една-две хапки, останали от яйчената салата, няколко недокоснати резена домати и марули.

Скарлет почувства как втренчено го е зяпнала едва когато погледът му се вдигна и се сблъска в нейния. Очите му бяха неестествено зелени – подобно на неузряло грозде, все още неоткъснато. Тя стисна по-здраво чинията и внезапно проумя защо Емили се бе прехласнала така. Има едни очи, които...

Като си проправи път през тълпата, Скарлет сложи сандвича на масата.

– За вас ли е този croque, monsieur ?

– Благодаря. – Гласът му я сепна, но не защото беше силен и груб, както бе очаквала, а защото звучеше нисък и колеблив.

Може би Емили имаше право. Може би той наистина беше свенлив.

– Какво ще кажете да ви поднесем направо цялото прасе? – попита тя и постави празните чинии една върху друга. – Така ще спестите тичането на келнерите напред-назад от кухнята дотук.

Очите му се разшириха и за миг Скарлет си помисли, че той ще я попита дали това е възможно, но сетне вниманието му отново се върна към сандвича.

– Храната ви тук е добра.

Тя се съдържа да не се разсмее. Според нея таверна „Рийо“ и „добра храна“ бяха несъвместими думи.

– От боя човек сигурно огладнява.

Той замълча. Пръстите му си играеха със сламката в чаша-

та и Скарлет забеляза как масата започна да подскача ведно с краката му.

– Е, добър апетит – рече тя и вдигна чиниите. Но тогава спря и ги наклони към него. – Не искате ли да опитате домати? Много са вкусни и освен това са расли в моята градина. Марулите също, но когато ги брах, бяха свежи, а не така спаружени. Е, все едно, марулите няма да ви харесат. Но какво ще кажете за домати?

Част от напрежението изчезна от лицето на боеца.

– Никога не съм опитвал домати.

Скарлет повдигна вежди.

– Никога?

След като се поколеба за миг, той остави чашата, взе двете резенчета и ги мушна в устата си.

Както дъвчеше, изражението му замръзна – сякаш за миг се замисли, с очи, зареяни в нищото, после преглътна.

– По-различни са на вкус от това, което очаквах – каза той и отново вдигна очите си към нея. – Но не са противни. Ще си поръчам още домати, ако може.

Скарлет намести чиниите в ръцете си, за да не изпусне ножа за масло.

– Всъщност аз не работя...

– Ето, започва! – извика някой от бара и в таверната на вълни се разнесе шепотна възбуда. Скарлет надигна очи към нетскрийновете. Те показваха тучна зелена градина с бамбук и лилии, блестяща от скорошния проливен дъжд. Червена топлина се разливаше по голямото стълбище от балната зала. Охранителната камера над вратата улавяше дългите сенки, които се протягаха по пътеката. Всичко излъчваше красота. Спокойствие.

– Имам десет униви и ги залагам, че ей сега някой ще си изгуби крачето по стълбите! – изрева един мъж и целият бар се разсмя. – Кой иска да се обзаложи с мен? Хайде, та какви са изгледите ми да спечеля?

Миг след това на екрана се появи момичето киборг. То из-

летя от вратата надолу по стълбите и с плющящата си сребърна рокля разби на парчета покоя в градината. При все че знаеше какво следва, Скарлет затаи дъх и трепна, когато то се препъна, сгромоляса се, а сетне се изтърколи надолу по стъпалата и трмаво се просна върху каменната пътека в подножието им. Звук нямаше, но във въображението си Скарлет чуваше тежкото дишане на момичето, докато то се обръща по гръб и се вира нагоре към вратата. Няколко сенки паднаха върху стълбището и над нея се появиха неразличими силуети.

След като беше чула разказа повече от дузина пъти, Скарлет открити с очи върху стъпалата липсващия метален крак, отразил светлината от балната зала. Изкуственият крак на момичето киборг.

– Говори се, че това вляво била кралицата – каза Емили. Скарлет подскочи – не беше чула келнерката да се приближава.

Принцът, тоест императорът, слезе по стълбите с бавни, тихи стъпки, наведе се и вдигна крака. Момичето хвана крайчеца на полите си и ги дръпна над прасците си, но така и не можа да скрие жиците, които висяха като мъртви пипала от металното чуканче.

Скарлет знаеше какви слухове се носеха. Съвсем сигурно било, че момичето е лунитянка – незаконен и опасен беглец за населението на Земята – и освен това била успяла да промие мозъка на император Каи. Според някои тя се стремяла да се сдобие с власт, според други – с богатства. Имаше и такива, които мислеха, че се е опитвала да започне войната, с която дълго заплашваше Земята. Но независимо какви са били кроежите ѝ, Скарлет не можеше да не изпита известно съжаление към нея. Та тя беше малка още, по-малка от Скарлет дори, и имаше такъв окаян вид, просната там в подножието на стъпалата.

– Някой май предложи да я избавим от страданията ѝ? – обади се един от мъжете на бара.

Ролан насочи пръст към екрана.

– Именно. Никога преди не съм виждал нещо толкова гнусно.

В края на бара един мъж се приведе напред, тъй като другите посетители му пречеха да види Ролан.

– Аз не съм съгласен. Момичето е доста чаровно така, както се преструва на невинно и безпомощно. Вместо да го пращат обратно на Луната, защо ли не вземат да го пратят при мен?

Думите му бяха посрещнати от груб смях. Ролан стовари ръката си върху бара и чинийката с горчицата се раздрънча.

– Свиня – промълви Скарлет, но гласът ѝ бе удавен в силния смях.

– Аз не бих имал нищо против да я постопля малко! – обади се друг мъж и масите се затресоха от смях и бурни възгласи.

Гневът заби нокти в гърлото на Скарлет и тя тръшна чиниите върху масата. Без да обръща внимание на изненаданите лица наоколо, се провря през тълпата и заобиколи зад бара.

Разчисти от пътя си няколко бутилки с уиски и пред очите на слисания барман се покатери върху плота, който вървеше по протежението на стената. Като се надигна, отвори панела в стената под рафта с чашите за коняк и издърпа кабела за нетлинка. Трите екрана угаснаха, а градината в двореца и момичето киборг изчезнаха.

Около нея се надигна протестен вой.

Скарлет се обърна с лице към хората и, без да иска, ритна една бутилка вино от бара. Стъклото се пръсна на пода, но тя не чу нищо и размаха кабела пред разгневената тълпа.

– Имайте малко уважение! Момичето ще бъде екзекутирано!

– Това момиче е лунитянка! – провикна се една жена. – То трябва да бъде екзекутирано!

Множество кимания подкрепиха това мнение и някой замери Скарлет по рамото с коричка хляб. Тя скръсти ръце на хълбок.

– Момичето е само на шестнайсет.

Избухнаха остри спорове, мъжете и жените наскачаха от

масите и закрепяха против лунитяните, против злото и против момичето, опитало да убие съюзнически лидер!

– Хей, хей, успокойте се всички! Оставете Скарлет на мира! – викна Ролан, чиято самоувереност бе подкрепена от уискито, което бе изпил. Той вдигна ръце към развълнуваната тълпа. – Всички знаем, че цялото им семейство са смахнати. Първо старата квачка отлита нанякъде, а сега и Скарлет защитава правата на лунитяните!

Шествие от смях и подигравки мина край ушите на Скарлет и с него се смеси шумът от кипналата ѝ кръв. Преди да се опомни, тя скочи от барплота, прекоси половината бар и удари Ролан по ухото, разпръсквайки наоколо няколко чаши и бутилки.

Той извика от болка и се извърна с лице към нея.

– Какво...

– Баба ми не е смахната! – Тя стисна ризата му. – Ти това ли каза на детектива, когато те разпита? Това ли му каза? Че е смахната?

– Естествено, че това му казах! – извика той в отговор и вонята на алкохол я заля цялата. Тя стисна още по-силно ризата му, докато пръстите не я заболяха. – И се обзалагам, че не съм бил само аз. Като живее свряна в оная стара дупка, говори с животните и андронидите, сякаш са хора, и гони народа с пушката си...

– Само веднъж! И онзи беше продавач на андронидни компаньонки!

– Хич не се учудвам, че и последният бушон на баба Беноа е гръмнал. Струва ми се, че това отдавна се задаваше.

Скарлет блъсна силно Ролан с две ръце. Той залитна и се удари в Емили, която се бе опитала да ги разтърве. Емили изпищя. Ролан заплашваше да се стовари отгоре ѝ и в усилието си да се предпази тя падна върху една маса.

Ролан все пак се задържа на краката си, а на лицето му се изписа нерешителност – не знаеше дали да се разсмее, или да заръмжи.

– Скар, ако не внимаваш, ще свършиш като старата...

По пода проскърцаха краката на маса и в следния миг боецът вече беше стиснал Ролан за гърлото, повдигайки го целия от пода.

Таверната притихна. Равнодушен, боецът държеше Ролан във въздуха, сякаш беше играчка, без да обръща внимание на това, че той се задушава.

Скарлет зяпаше с отворена уста, а ръбът на бара се заби-ваше в стомаха ѝ.

– Мисля, че ѝ дължиш извинение – рече боецът с тихия си, равен глас.

От устата на Ролан се чу клокочене. Краката му се мятаха, търсейки пода.

– Хей, я го пускай! – извика един мъж и скочи от стола си. – Ще го убиеш така! – той сграбчи боеца за китката, но със същия успех можеше да помести железен кол. Почервенял от гняв, мъжът пусна хватката си и отстъпи назад, за да нанесе удар, но точно когато замахна, боецът вдигна свободната си ръка и го парира.

С несигурна крачка Скарлет отстъпи назад от бара и с недоумение забеляза, че върху ръката на боеца бяха татуирани безсмислени числа и букви. СОГЛ962.

Боецът продължаваше все така да е ядосан, но по изражението му сега личеше, че е и мъничко развеселен – сякаш тъкмо си бе спомнил правилата на някаква игра. Той пусна Ролан на земята и едновременно с това освободи и ръката на другия мъж.

Ролан се подпря на един стол, за да не падне.

– Какво ти става, бе? – изрече той гневно и разтри врата си. – Ти да не си някой побъркан преселник от града или какво?

– Ти се държа непочтително.

– Аз съм се държал непочтително?! – излая Ролан. – Та ти насмалко не ме уби!

През летящите врати от кухнята изскочи Жил.

– Какво става тук?

– Ей този се опита да започне свада – викна някой от множеството.

– А пък Скарлет повреди екраните!

– Не съм ги повредила, идиот такъв! – кресна Скарлет, без да знае на кого говори.

Жил се огледа – екраните бяха угаснали, Ролан още търкаше врата си, а по мокрия под се въргаляха счупени чаши и бутилки. Той изгледа кръвнишки уличния боец.

– Ти – рече той и го посочи с пръст. – Омитай се от таверната ми.

Стомахът на Скарлет се стегна.

– Той не е направил ни...

– Моля те, Скарлет, не започвай. Не ти ли стигат опустошенията, които нанесе днес? Нали не се опитваш да ме накараш да затворя сметката си?

Скарлет се наежи, а лицето ѝ още пламтеше.

– Искаш ли да си взема обратно стоката? Нека да видим колко доволни ще останат клиентите ти, когато отсега нататък започнеш да им сервираш изгнили зеленчуци!

Жил заобиколи зад бара и дръпна кабела от ръцете на Скарлет.

– Ти да не си мислиш, че вашата ферма е единствената във Франция? Скар, ще ти го кажа направо – поръчвам от теб, защото в противен случай баба ти ще превърне живота ми в ад!

Скарлет сви устни и се въздържа да му напомни гневно, че баба ѝ вече я няма, така че, ако желае, би могъл да поръчва от друг.

Жил върна вниманието си обратно към боеца.

– Казах ти да се омиташ!

Боецът не му обърна внимание. Той подаде ръка на Емили, която все още стоеше свита до масата. Лицето на момичето гореше, полата ѝ беше подгизнала от бирата, но когато той я вдигна на крака, очите ѝ засветиха, заслепени от любов.

– Благодаря – промълви тя и необичайната тишина понесе

шепота ѝ.

Най-сетне боецът се обърна към смръщения Жил.

– Ще си тръгна, но не съм си платил за обяда. – Той се колеба. – Мога да платя и за счупените чаши.

– Какво? – примигна Скарлет.

– Не ти ща парите! – викна обидено Жил. Думите му поразиха Скарлет дори повече, защото той вечно се оплакваше как снабдителите му съдирали кожата и парите никога не стигали. – Изчезвай оттук!

Светлите очи на боеца се стрелнаха към Скарлет и за миг тя усети, че нещо ги свързва.

И двамата бяха отритнати от обществото. Нежелани. Безумни.

Пулсът ѝ пееше, но тя зарови мисълта. Този мъж създаваше главоболия. Изкарваше си хляба, като се биеше за пари, а кой знае – може би дори за развлечения. И тя не можеше да реши кое беше по-осъдително.

Като се извърна настрани, боецът сведе ниско глава, сякаш се извиняваше, а после повлече крака към вратата. Когато мина край нея, Скарлет не можа да не си помисли, че въпреки жестокостта си сега той приличаше на безобидно куче, което бяха изпъдили навън.